

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσια ὄγδοηντα τέσσαρα,
μία νὰ ταιριάζῃ βρῆκα λέξι : Καίσαρα.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα—μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι —γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς—δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια —ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια,
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Μὲς ἑστῶν φόρων τὴν ἀντάρα —κι' ὁ Ρωμηὸς μὰς μιὰ δεκάρα,
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει —εἰδ' ἄλλῶς δὲν μὰς μέλει.

Ὅγδοη Σεπτεμβρίου
καὶ ἀλλαγὴ τοῦ βίου.

Ἀριθμὸς τριάντα τρία
κι' ὄλ' ἀνάλατα καὶ κρύα.

Καινούργια Ἀθήνα, καὶ πλοῦτος καὶ πείνα.

Ἀπ' τὴν κληρὰ σου ἐποχὴ τίποτα δὲν σοῦ μένει
καὶ κάθε μέρα κι' ἀπὸ μιὰ ἀνάμνησις σου σβίνει,
οἱ πρὸ ἀχαιοὶ κάτοικοι περνοῦνε πιά γιὰ ξένοι
κι' ἓνα σπητάκι σου μικρὸ ὀλόρθο δὲν θὰ μείνῃ.
Καὶ θαῦμα πῶς ἐσώθησαν μέσα ἑστὰ τόσα νεία
οἱ ἅγιοι Θεόδωροι καὶ ἡ Καπνικαρέα.

Ποῦ εἶναι τὰ σπητόπουλα εἰς τὸν καθένα δρόμο ;
ποῦ εἶναι πιά τὸ Ροδακχό ; ποῦ εἶναι τὸ Γεράνι ;
τὰ πρῶτα Ἀθηναίικα ποῦ εἶναι ἐν συντόμῳ ;
ποῦ ἡ ὠραία ἡ Ἑλλάς καὶ ποῦ τὸ Συντριβάνι ;
Μέσα ἑστὰ ὅλα χάθηκε κι' ὁ κλασικὸς Πλακιάτης
καὶ ματαιότης, φίλοι μου, τὰ πάντα ματαιότης.

Τώρα ἑστὴν κάθε γειτονιά ἐκτίσθησαν καλάτια,
τώρα μαρμάρινοι στοαὶ μὲ χιλιάδες φῶτα,
τώρα παντοῦ ὅπου κανεὶς ρίξῃ τὰ δρό του μάτι
θὲ ν' ἀντικρύσῃ κι' ἀπὸ μιὰ πεντάμορφη κοκότα.
Τώρα Πανεπιστήμια, τώρα σπουδῆς μανία,
τώρα καὶ χαρτοπαίγνια ἑστὴν κάθε μιὰ γωνία.

Κι' ἀκόμα πῶς φαντάζομαι τὴν κλασικὴ Ἀθήνα !
φαντάζομαι μὲ μ α κ α ν τ ἄ μ πῶς θὰ τὴν ἴδω στρωμένη,
πῶς φέρνει τὸν πολιτισμὸ ἀκόμη κι' ἀπ' τὴν Κίνα,
καὶ ἀπὸ φῶς ἠλεκτρικὸ πῶς εἶνε φωτισμένη.
Φαντάζομαι πῶς θὰ τὴν ἴδω μὲ θέατρα, μὲ κήπους,
μὲ μπουλεθάρ, μὲ τζέντλεμαν, μὲ λόρδους καὶ μὲ ἵππους.

Φαντάζομαι ὅπου σταθῶ πίδακας καὶ πλατείας,
ἥρωα καὶ ἀγάλματα ἡμεδαπῶν καὶ ξένων,
φαντάζομαι βασιλικὰς ἱεροτελεστίας
καὶ τὸν λαὸν νευρόσπαστον τοῦ Χόλδεν γυμνασμένον,
καὶ βλέπω ὅλους στρατηγούς μὲ πτερωτὰ λοφεῖα,
καὶ βλέπω ἀναρίθμητα μεσιτικὰ γραφεῖα.

Φαντάζομαι τὸν πληθυσμὸν δεκαπλασιασμένον,
τὸν Πειραιᾶ νὰ ἐνωθῇ μὲ τὴν κλεινὴν Παλλάδα,
τὸν σύμπαντα Ἑλληνισμὸν ἐδῶ συγκεντρωμένον
καὶ οὔτε ἓνα κάτοικον εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα.
Νὰ μὴν ὑπάρχουν Θεσσαλοὶ, Κρητῆς, Μιτυληναῖοι,
καὶ νὰ γενοῦμε ὅλοι μὰς πολῖται Ἀθηναῖοι.

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν θόρυβον καὶ τὴν πολυκοσμίαν
νὰ χάν' ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα,
νὰ μὴν αἰσθάνεται κανεὶς συγκίνησιν καμμίαν
καὶ νὰ κοιμάται πάντοτε ὁ κόσμος μὲ τὴν Διᾶνα.
Παντοῦ νὰ στήνουν πλούσιοι Ἰσραηλίται βρόχινα
καὶ νὰ τὰ κακαρώνουνε πολλοὶ ἀπὸ τὴ φτώχεια.

Νὰ γίνῃ χαλικόστρωμα ἢ κάθε μιὰ κλόνα,
νὰ ξεχειλίσῃ ὁ χρυσὸς ἀλλὰ κι' ἡ ἐπαιτεία,
νὰ κάμουν ἀσθεστόχωμα κι' αὐτὸν τὸν Παρθενῶνα
καὶ τέλος ἡ Ἀκρόπολις νὰ γίνῃ μιὰ πλατεῖα.
Κι' ὅταν Ἑγγλέζοι ἐρχωνται ἐδῶ κανένα μῆνα
νὰ ἐρωτοῦν—Ποῦ εἴχετο ἡ παλαιὰ Ἀθήνα ;—